

Antradienis. Atleidimas

Atleisti ir pamiršti mažas skriaudas, kurių būna kasdieniniame bendrame gyvenime. Mūsų atleidimas palyginti su tuo, ką mums atleidžia Viešpats. Dovanoti ir suprasti. Išmokti kituose matyti gerus dalykus.

2025-03-24

I. Elgesyje su kitais, darbe, socialiniuose santykiuose, bendrame kiekvienos dienos gyvenime praktiškai neįmanoma, kad nekiltų

nesutarimų. Gali būti ir taip, kad kas nors mus įžeidžia, elgiasi su mumis nekilniai, kenkia mums. Ir tai galbūt gan dažnai. *Ar iki septynių kartų turiu atleisti?* Tai yra ar turiu atleisti nuolat? Tai klausimas, kurį Petras užduoda Viešpačiui šios dienos Mišių Evangelijoje¹. Tai taip pat mūsų maldos tema: ar mokame dovanoti visais atvejais? Ar tai darome veikiai?

Žinome Viešpaties atsakymą Petrui – ir mums: *Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų*. Tai yra visada. Viešpats iš tų, kurie Jį seka, tavęs ir manęs prašo neriboto atleidimo ir dovanojimo nuostatos. Iš saviškių Viešpats reikalauja didžios širdies. Nori, kad juo sektume. „Dievo visagalybė, – sako šventasis Tomas Akvinietis, – pirmiausia pasireiškia atleidimo ir gailestingumo rodymo fakte, nes būdas, kuriuo Dievas rodo savo aukščiausią galią, – tai laisvai

atleisti...“², ir todėl mūsų „niekas taip nesupanašina su Dievu, kaip buvimas visada nusiteikusiems atleisti“³. Kaip tik čia ir parodome savo sielos didybę.

„ištrinkime iš atminties mums padarytas skriaudas, iškentėtus pažeminimus, kad ir kokie neteisingi, žiaurūs ir šiurkštūs jie buvo, nes Dievo vaikui nedera vesti skriaudų apskaitos“⁴. Nors artimas nesitaiso, nors vieną ir kitą kartą atkrinta į tą pačią skriaudą ar tai, kas mane užgauna, turiu atsisakyti bet kokios pagiežos. Mano vidus turi likti sveikas ir švarus nuo bet kokio priešiško.

Mūsų atleidimas turi būti nuoširdus, iš širdies, kaip Dievas atleidžia mums: *Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams*, sakome kasdien *Tėve mūsų* maldoje. Greitas atleidimas, nė akimirkos neleidžiant, kad apmaudas

ar atsiribojimas ęstų širdį.

Nežeminant kitos pusės, nesiimant
teatrališkų gestų, nedramatizuojant.

Daugumą kartų įrastame

sugyvenime net nereikia sakyti

„atleidžiu tau“, pakanka nusišypsoti,

nukreipti pokalbį, padaryti meilų

gestą; dovanoti galutinai, ryžtingai.

Nereikia patirti didelių įžeidimų, kad

lavintumės taip rodydami artimo

meilę. Pakanka mažų dalykų, kurie

nutinka kasdien: ginčai namuose

visai nesvarbiais klausimais, pikti

atsikirtimai ar nedarnūs veiksmai,

dažnai kylantys iš žmonių nuovargio

darbe, didelių miestų eisme,

viešajame transporte...

Blogai gyventume savo krikščionišką

gyvenimą, jei nuo menkų nesutarimų

atšaltų mūsų artimo meilė ir

pasijustume atskirti nuo kitų,

paniurtume. Arba jei rimtas

įžeidimas priverstų mus pamiršti

Dievo artumą, ir mūsų siela prarastų

ramybę bei džiaugsmą. Arba jei esame pernelyg jautrūs. Turime ištirti savo sąžinę ir pažiūrėti, kokios mūsų reakcijos į nemalonumus, kuriuos kartais su savimi neša kasdienis bendras gyvenimas. Sekti Viešpatį iš arti – tai ir šiuo atžvilgiu, mažuose nepatogumuose ir didelėse nuoskaudose, rasti šventumo kelią.

*II. Ir jei septynis kartus per dieną tau nusižengtų... septyniskart atleisk⁵.
Septynis kartus, daugeliu atvejų. Tą pačią dieną ir dėl to paties. Meilė kantri, maloninga⁶.*

Kai kada atleidimas gali mums nemažai atsieiti. Dideliuose ir mažuose dalykuose. Viešpats tai žino ir ragina mus bėgti pas Jį, ir Jis paaiškins, kaip šis atleidimas be ribų, suderinamas su teisinga gynyba, jei tokios reikia, turi savo ištakas

nuolankume. Kai skubame pas Jėzų, Jis mums primena palyginimą, kuris pasakojamas šios dienos Mišių Evangelijoje. *Karalius sumanė atsiskaityti su savo tarnais. Atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų⁷. Didžiulė suma! Šešiasdešimt milijonų denarų (denaras buvo lauko darbininko dienos atlygis).*

Kai žmogus nuoširdus sau pačiam ir su Dievu, nėra sunku pripažinti, kaip tas tarnas, kad neturi iš ko gražinti. Ne tik todėl, kad už visa tai, kas yra ir ką turi, yra skolingas Dievui, bet ir todėl, kad buvo daug atleistų įžeidimų. Mums lieka tik viena išeitis: kreiptis į Dievo gailestingumą, kad padarytų su mumis taip, kaip padarė su tuo tarnu: *pasigailėjęs ano tarno, paleido jį ir dovanojo skolą.*

Bet kai šis tarnas sutiko vieną savo tarnybos draugą, kuris jam buvo skolingas šimtą denarų, nemokėjo

atleisti nei palaukti, kol galės
susimokėti, nežiūrint to, kad draugas
prašė jo visais įmanomais būdais.

*Tuomet, pasišaukęs jį, valdovas tarė:
Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau
dovanojau, nes mane maldavai. Argi
nereikėjo ir tau pasigailėti savo
draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?*

Nuolankumas pripažinti daugelį savo
skolų, kad Dievas mums padėtų
atleisti ir dovanoti kitiems. Jei
žiūrime, ką mums atleidęs Viešpats,
mums paaiškėja, kad tai, ką turime
atleisti kitiems, – net sunkiausias
atvejis – yra mažai: nesiekia ir *šimto
denarų*. Palyginus su dešimt
tūkstančių talentų yra niekis.

Mūsų laikysena dėl mažų nuoskaudų
turi būti: jų nesureikšminant (iš tiesų
daugeliu atvejų jos nereikšmingos)
su žmogiška elegancija dovanoti.
Atleisdami ir pamiršdami didžiausią
naudą išpešame mes patys. Mūsų
gyvenimas tampa linksmesnis ir

ramesnis, ir nesikamuoju dėl menkniekių. „Iš tikrųjų gyvenimas, jau savaime ankštas ir nesaugus, kartais tampa sunkus. Tačiau tai padės tau tapti antgamtiškesniam, pamatyti Dievo ranką; šitaip aplinkiniams tu tapsi žmogiškesnis ir supratingesnis“⁸.

„Turime visiems atleisti, visus pateisinti. Bet neteisybės nevadinsime teisingumu – nesakysime, kad Dievo įžeidimas nėra Dievo įžeidimas, kad blogis yra gėris. Bet, susidūrę su blogiu, neatsakysime blogiu, o greičiau pagrįstu mokymu ir gerais veiksmais blogį paskandinsime gerume“⁹.
Nepadarysime to piktojo tarno klaidos, kuris, kai jam buvo tiek dovanota, nesugebėjo dovanoti tiek mažai.

III. Artimo meilė išplečia širdį, kad joje tilptų visi žmonės, įskaitant ir tuos, kurie nesupranta mūsų arba neatsiliepia į mūsų meilę. Greta Viešpaties nesijausime niekieno priešai. Greta Jo išmoksime neteisti slaptųjų žmonių intencijų.

Mes suvokiame kituose tik negausius išorinius pasireiškimus, kurie dažnai slepia tikruosius veikimo motyvus.

„Nors matytumėte ką nors bloga, neteiskite iškart savo artimo, – pataria šventasis Bernardas, – verčiau savo viduje išteisinkite jį. Pateisinkite ketinimą, jei negalite pateisinti veiksmo. Manykite, jog padarė tai iš nežinojimo ar netikėtai užkluptas, ar iš silpnumo. Jei dalykas toks aiškus, kad negalite dėtis nepastebintys, net tada stenkitės tuo tikėti ir sakykite sau: pagunda turėjo būti labai stipri“¹⁰.

Kiek klaidų padarome mažuose kasdienio bendro gyvenimo

ginčiuose! Daugelis jų kyla dėl to, kad leidžiamės paveikiami nuomonių ar baimingų įtarimų. Kiek šeimyninių susiskaldymų taptų paslaugumo veiksmais, jei matytume, kad dėl šios blogos smulkmenos, dėl šio nesavalaikio įvykio kaltas to žmogaus nuovargis po ilgos ir sunkios dienos! Be to, „nesąžiningai aiškindamasis svetimus ketinimus, tu neturi teisės reikalauti supratimo“¹¹.

Supratimas mus skatina, kad gyventume meiliai atviri kitiems, žvelgtume į juos su simpatija; jis pasiekia širdies gelmes ir moka rasti gerumo dalį, kuri visuomet yra visuose žmonėse.

Sugeba suprasti tik tas, kuris yra nuolankus. Jei ne, mažiausi kitų trūkumai matomi išdidinti, ir linkstama menkinti bei pateisinti didesnius savo trūkumus ir klaidas. Puikybė – tarsi tie kreivi veidrodžiai, kurie iškreipia tikrovę.

Nuolankus yra objektyvus, taigi kitų atžvilgiu gali puoselėti pagarbą ir supratimą: pasirodo lengva dovanoti svetimus trūkumus. Prieš juos nuolankusis nesipiktina. „Nėra nuodėmės, – rašo šventasis Augustinas, – nei nusikaltimo, padaryto kito žmogaus, kurios dėl savo trapumo negalėčiau padaryti aš, ir nors jo nepadarčiau, tai todėl, kad Dievas iš savo gailestingumo to neprileido ir išlaikė mane gėryje“¹². Be to, „išmoksime pamatyti šalia mūsų esančių žmonių dorybes, – darbštumo, atsižadėjimo, džiaugsmo ir kitokias pamokas, – ir per ilgai neapsistosime prie jų trūkumų, nebent jei reikėtų juos broliškai įspėti ir padėti juos ištaisyti“¹³.

Mergelė, jeigu jos prašysime, mus išmokys dovanoti – Kanoje Mergelė nekritikuoja, kad baigėsi vynas, bet padeda išspręsti jo stygiaus klausimą, – ir savo asmeniniame gyvenime stengtis ugdyti tas pačias dorybes,

kurių, kaip kartais mums gali
atrodyti, stinga kitiems. Tada būsime
puikioje padėtyje ištiesti jiems
pagalbos ranką.

1 Mt 18, 21–35.

2 Šv. Tomas Akvinietis, *Summa
Theologiae*, 1, q. 25, a. 3, ad 3.

3 Šv. Jonas Auksaburnis, Homilijos
apie Šv. Matą, 30, 5.

4 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*,
309.

5 Plg. Lk 17, 4.

6 1 Kor 13, 7.

7 Plg. Mt 18, 24 ir toliau.

8 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 762.

9 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 182.

10 Šv. Augustinas, Keturiasdešimtas pamoklas apie Giesmių giesmę.

11 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 635.

12 Šv. Augustinas, Išpažinimai, 2, 7.

13 Šv. Chosemarij, *Dievo bičiuliai*, 20.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/antradienis-
atleidimas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/antradienis-atleidimas/) (2025-08-11)